

noget foregaaende tilsidesat Kongen, det har ikke undladt at tage det skyldige Hensyn til Kongen.

Jeg deler dernæst ganske den Beklagelse, som er udtalt af det ærede Medlem Hr. Rode over, at en tidssvarende Ordning af Finanslovdebatten ikke har fundet Sted, og jeg hørte med særlig Glæde det ærede Medlem Hr. Drachmann senere udtale sig i samme Retning. I alle Henseender er den Form for Forhandling, der nu finder Sted, tidsspildende og ødelæggende for Rigsdagens Anseelse. Jeg har for nogle Aar siden — altsaa før jeg dannede Ministerium — paapeget denne Fejl i en Pjece, som jeg skrev om Parlamentarismen, og i hvilken jeg samtidig anførte det rimelige i at skride til en tidssvarende Udvikling paa dette Omraade; jeg har nu, da der dog sysledes med Planer om et ændret Aabningsmøde, ogsaa foranlediget, at Tanken om en Deling i en politisk og en almindelig Del af Finanslovdebatten blev drøftet i Partierne, og jeg fik sluttelig at vide, at den afvistes af et eller vistnok to Oppositionspartier og derfor ikke vilde blive praktiseret. Jeg tror, at det ikke er i Rigsdagens Interesse, at i alt Fald en Prøve ikke blev gjort, og jeg vil haabe, at man kommer til en mere tidssvarende Ordning, eventuelt ogsaa saa vidt, at man tager de enkelte Budgetter op til særskilt Debat. Og endelig, hvis man mener, at Medlemmerne savner en Adgang til at stille Spørgsmaal, vil det være en naturlig Udvej at indrette de saakaldte Spørgetimer, saaledes som man kender dem bl. a. i det engelske Parlament. Det er rimeligt, at man med Hensyn til mange Forhold henter sin Belæring hos Fortiden, og Rigsdagstidende er formentlig indstiftet netop for, at Rigsdagens Medlemmer og andre skal have en let Adgang til at stifte Bekendtskab med, hvad der dér siges om de forskellige Samfundsproblemer, som drøftes herinde. Men dette er for alt, hvad der siges under Finanslovdebatten, praktisk talt udelukket under den nuværende Form. Den, som vil vide, hvad et æret Medlem har sagt om et eller andet stort Emne, vil faa uhyre vanskeligt, i alt Fald megen Besværighed med at finde disse hans Betragtninger; hvis vedkommende skal gennemsøge Finanslovdebatterne maaske for flere Aar. Den kaotiske Blanding, hvori alt fremtræder, udelukker praktisk talt, at Rigsdagstidende i den Henseende kommer til at yde den Støtte, som den dog formentlig er tænkt at skulle yde. Denne Form for Finanslovdebat har utvivlsomt været tilfredsstillende og maaske passende i en længst

svunden Tid, men lige saa sikkert er det, at den er ganske upraktisk nu og kun bidrager til at skabe en — i øvrigt ganske uberettiget — Forestilling om Planløshed og Snakkelyst hos den høje Rigsdags Medlemmer. Naar man i denne Tid veksler Ord med den almindelige Befolkning om, hvad der foregaaer paa Rigsdagen, vil man høre den ene efter den anden sige: Det kan ingen følge med i, for de snakker om alt muligt mellem hinanden under denne Finanslovdebat. En praktisk og forstandig Deling af dette Stof og dette Arbejde vilde give ogsaa Befolkningen en ganske anden Forestilling om Rigsdagen end den, den nu uberettiget danner sig paa Grund af den forældede Form, som Debatten har.

Endelig har — for stadig at holde mig til Begyndelsen — enkelte Medlemmer ogsaa beskæftiget sig med den Tale, hvormed jeg indledede Rigsdagsarbejdet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard betegnede den som „tomme Ord“. Jeg maa i Sandhedens Interesse protestere herimod uden i øvrigt at inklade mig paa et overflødigt Forsvar. Talen var en Programudtalelse i en efter min Mening hensynsfuld Form. At den ikke giver Oppositionen bedre Kort paa Haanden, end vi nu har set, viser formentlig, at den var, som den skulde være.

Efter disse Bemærkninger om det, som jeg mere betragter som Formaliteter, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om, hvad der mere er Realiteter. Det ærede Medlem Hr. Kragh har som Medlem af det dansk-islandske Nævn omtalt forskellige Forhold af Interesse for Samarbejdet mellem de to Lande, og jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i hans Hovedbetragtning: at den bedst mulige Forstaaelse mellem Islands og Danmarks Befolkninger er af saa stor Betydning, at vi har al Anledning til at medvirke til en Udvikling deraf, og det ligger selvfølgelig ogsaa i selve den Ordning, som med Forbundspagten og det dansk-islandske Nævn i sin Tid er indstiftet. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem i, at man ikke skal hæfte sig for stærkt ved, at der nu og da oppe paa Island høres Genklange af Tonerne fra svundne Tider. Det er fuldkommen rigtigt, at nogle har vanskeligt ved at lære og maaske endnu vanskeligere ved at glemme, og hvad der i den Henseende gælder om dette Broderland, gælder maaske ogsaa et andet Land, hvor visse Sider af Pressen ligeledes viser Vanskelighed saavel ved at lære som ved at glemme. Jeg tror, det var nyttigt, om man i saadanne Forhold, hvad enten det gælder Broderlandet Island eller et andet nordisk